

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jarmily Kolářové a soudkyň JUDr. Šárky Neuwirthové a Mgr. Jarmily Úředníčkové v právní věci žalobce **Frank Bold Society, spolek**, se sídlem v Brně, Údolní 567/33, IČ: 65341490, proti žalovanému **Hyundai Motor Manufacturing Czech s.r.o.**, se sídlem Nižní Lhoty 700, Průmyslová zóna Nošovice, IČ: 27773035, zastoupenému Mgr. Lukášem Mokrým, advokátem se sídlem v Ostravě - Mariánských Horách, Sokola Tůmy 743/16, **o uložení povinnosti provést krajinné úpravy a vypracovat projekt sadových úprav**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 10.04.2014, č.j. 20C 61/2010 – 208,

t a k t o:

- I. Řízení o odvolání proti odstavci I. výroku rozsudku se **zastavuje**.
- II. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavcích II. a III. výroku, **potvrzuje**.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **4.356 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem okresního soudu bylo řízení zastaveno v části o uložení povinnosti žalovanému podle čl. 5 Deklarace porozumění spočívající ve vypracování komplexního projektu sadových úprav navrhuující splnění všech následujících doporučení č. 2, 3 a č. 5 až č. 10 ze studie zpracované společností LÖW & spol., s.r.o. dne 7. září 2006 uvedených (a ve výroku vyjmenovaných) v příloze č. 2 k Deklaraci porozumění a byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobce domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost provést krajinné a sadové úpravy areálu jeho výrobního závodu v k.ú. Nošovice a Nižní Lhoty podle čl. 15 Deklarace porozumění, a to v následujícím rozsahu, způsobem a v následujících místech při splnění všech následujících požadavků č. 2, 3 a č. 5 až č. 10 ze studie zpracované společností LÖW & spol., s. r. o. dne 7. září 2006 uvedených v příloze č. 2 k Deklaraci porozumění (- v trase rušeného potoka Řepník obnovit přirozený pás vzrostlé a zapojené zeleně o minimální šířce 20 m na všech nezpevněných plochách trasy, uvnitř areálu závodu. Pás takových parametrů je třeba obnovit i ve zpevněném prostoru mezi novou vlečkou a rychlostní silnicí R48; - v trase zrušeného potoka Pazderník obnovit přirozený pás vzrostlé a zapojené zeleně o minimální šířce 20 m v úsecích před rychlostní silnicí R 48, po novou železniční vlečku a dále krátkého úseku na nezpevněných plochách trasy u objektu mytí a oprav a dále úseku za halou montáže modulů po hranici území nad terénním zářezem; - v trasách čtyř paralelních polních cest od Nošovic v jejich stopě v areálu Hyundai na všech nezpevněných plochách vysadit aleje stromů až po vlastní objekty hal. Reminiscencí nejsevernější cesty, v rámci provozních možností, projít formou solitérních stromů i přes zpevněnou plochu skladu hotových aut; - před severními fasádami svařovny a montážní haly, souběžně s nimi, vysadit aleje stromů; - v prostoru jižně od administrativní budovy vysadit sad v pravoúhlých rozponech překračující i na plochu parkoviště; - ostatní výsadby zeleně nesmí při realizaci krajinných úprav areálu hmotově, ani vzhledově konkurovat shora popsáním výsadbám; - při ostatních výsadbách je třeba se vyvarovat nepřirozených organických půdorysů viditelných z nadvhledů; - všechny druhy dřevin použitých ve výsadbách musí být mimo výsadbu sadu a prostory vnitrobloků, geograficky původní). Dále byl žalobce zavázán zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 13.650 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že mezi osmi subjekty byla nejpozději dne 3.11.2006 uzavřena tzv. Deklarace porozumění obsahující dohodu těchto subjektů přijatou na základě zvážení vzájemných slibů a závazků dále uvedených. Strany smlouvy byly označeny jako strany H projektu, což byl žalovaný, Moravskoslezský kraj, Ministerstvo průmyslu a obchodu a Agentura na podporu investic a podnikání Czech Invest a dále strany občanských sdružení, mezi nimiž byl také žalobce. Smyslem uzavřené deklarace mělo být mimo jiné odstraňovat, zmírňovat a kompenzovat případné negativní dopady

závodu a průmyslové zóny na životní prostředí, přírodu, krajinu, lidské zdraví a majetek dotčených osob po celou dobu existence závodu a průmyslové zóny, zajistit systémové změny a posilovat respekt k lidským právům a principům. Proto se strany H projektu zavázaly k činnosti uvedené pod body 1-15 a strany občanských sdružení k závazkům uvedeným pod body A-I a v rámci závěrečných ustanovení také přijaly opatření pro nesplnění závazků jak stran H systému, tak stran občanských sdružení ve formě uveřejnění inzerátů pro případ porušení závazků plynoucích z této deklarace. V čl. 15 byl uveden závazek žalovaného, nad rámec podmínek stanovených podvolením ke změně krajinného rázu implementovat doporučení č. 2 až 10 ze studie zpracované společností LÖW & spol., s. r. o. dne 7. září 2006, jak je podrobněji uvedeno v příloze č. 2 k předmětné Deklaraci. Stanovisko EIA ze dne 5.5.2006 ani územní rozhodnutí vydané Magistrátem města Frýdku-Místku podmínku implementovat doporučení ze studie zpracované společností LÖW & spol. neobsahovaly. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 51 obč. zákona č. 40/1964 Sb. a dále podle § 80 písm. b) o.s.ř. ve znění účinném v době podání žaloby, podle něhož lze žalobou (návrhem na zahájení řízení) uplatnit, aby bylo rozhodnuto o splnění povinnosti, která vyplývá ze zákona, z právního vztahu nebo z porušení práva. Soud prvního stupně pak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Konstatoval, že je dána aktivní legitimace žalobce, občanského sdružení, jakožto jedné ze smluvních stran Deklarace porozumění, stejně tak pasivní legitimace žalovaného ve věci, a dále se zabýval povahou Deklarace porozumění a dospěl k závěru, že se jedná o nepojmenovanou smlouvu ve smyslu ust. § 51 občanského zákoníku. Vzhledem k tomu, že strany této dohody měly postavení rovnoprávných subjektů, nešlo mezi nimi o vztah podřízenosti a nadřízenosti a nejednalo se ani o jejich vzájemné vztahy v rámci podnikatelské činnosti, přičemž obsah ujednání nelze podřadit žádnému konkrétnímu smluvnímu typu, a to ani analogicky. Uvedená smlouva však nemá charakter závazku, který by zavazoval strany navzájem, ale jedná o konglomerát prohlášení, slibů a závazků, jak je uvedeno v preambuli dohody, na jejichž nedodržení strany sjednaly pouze jakousi morální sankci ve formě zveřejnění porušení těchto závazků formou inzerátu v médiích. Vyslovil názor, že formulace v čl. 15 deklarace, tj.: „*implementovat doporučení č. 2 až 10 ze studie zpracované společností LÖW & spol., s. r. o.*“ v sobě povinnost provést krajinné a sadové úpravy areálu žalovaného neobsahuje, respektive že mezi výrazy *implementovat doporučení* a *povinnost provést krajinné a sadové úpravy areálu* nelze dát bez dalšího rovnítko. Lze přisvědčit žalovanému, že z výše uvedeného znění čl. 15 Deklarace porozumění nelze ani jednoznačně dovolit v rámci čeho, jakým způsobem, mají být doporučení tzv. implementována a v jakém termínu. S žalobcem vyslovil souhlas v tom směru, že daný slib zavazuje a smlouvy mají být splněny, avšak čl. 15 Deklarace porozumění není dostatečně určitý a nelze z něho vyvodit povinnost žalovaného splnit konkrétní povinnost uvedenou v navrhovaném rozsudečném výroku. Pokud jde o závazný názor Nejvyššího soudu ČR, na který žalobce poukazoval, k němu uvedl, že tento soud se zabýval pouze otázkou, zda žaloba je formálně projednatelná.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, kterým se domáhal jeho změny tak, aby žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno. Odvolání je velmi rozsáhlé, velmi podrobně jsou zde rozebrány veškeré argumenty, které žalobce přednesl již před soudem prvního stupně. Soudu prvního stupně zejména vytýkal, že nesprávně a rovněž nedostatečně zjistil skutkový stav věci a že věc rovněž nesprávně právně posoudil.

Rovněž vyslovil názor, že řízení bylo postiženo vadami, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, když se soud prvního stupně nevypořádal se všemi tvrzeními a právně relevantní argumentací žalobce. Zdůraznil, že předmětná deklarace porozumění je nepojmenovanou smlouvou, která zavazuje její strany navzájem, a že soukromé právo spočívá zejména na zásadách, že daný slib zavazuje a smlouvy mají být plněny. V tomto ohledu poukázal mimo jiné na příslušná ustanovení nového obč. zákona č. 89/2012 Sb. Žalobce vyslovil zásadní nesouhlas s názorem soudu prvního stupně o tom, že ujednání čl. 15 Smlouvy není neurčité a srozumitelné. V této souvislosti poukázal na to, že kontraktace trvala několik měsíců, že závazek provést krajinářské úpravy byl navržen stranou žalovanou a že žalovaná dokonce začala svůj závazek plnit. Vůle žalovaného byla projevena již v procesu kontraktace, závazek je určitý a srozumitelný, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší soud ČR. Žalobce rovněž poukázal na to, že provedením krajinářských úprav podle čl. 15 Smlouvy mělo dojít k naplnění jejího smyslu uvedeného v preambuli, kterým je mimo jiné odstraňovat, zmírňovat a kompenzovat negativní dopady závodu žalovaného na životní prostředí, přírodu a krajinu po celou dobu existence závodu.

Žalovaný navrhoval, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, neboť jej považoval za věcně zcela správný.

Odvolací soud především zastavil řízení o odvolání žalobce, které bylo zaměřeno proti výroku v odstavci I., kterým soud prvního stupně řízení částečně zastavil. Odvolací řízení bylo zastaveno v souladu s ust. § 207 odst. 2 o.s.ř., neboť žalobce své odvolání v tomto rozsahu vzal zpět.

Z podnětu včasného odvolání žalobce pak odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v části dotčené odvoláním, přezkoumal i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Soud prvního stupně provedl v řízení všechny důkazy významné pro právní posouzení věci, správně v souladu s příslušnými ustanoveními o.s.ř. je vyhodnotil a jeho závěr o skutkovém stavu odpovídá obsahu spisu. Odvolací soud proto jeho skutková zjištění přejímá a v podrobnostech na ně odkazuje. Skutkový stav byl podle jeho názoru zjištěn dostatečně a zůstal nezměněn i v odvolacím řízení.

Odvolací soud pak zcela souhlasí i s tím, jak soud prvního stupně věc právně posoudil. Proto i v tomto ohledu odkazuje na podrobné, přesto však dostatečně přehledné odůvodnění napadeného rozsudku. Na rozdíl od žalobce má za to, že se soud prvního stupně náležitě a dostatečně vypořádal se všemi tvrzeními i argumenty žalobce uvedenými v řízení. Je potřeba zdůraznit, že zásadní otázkou, kterou bylo potřeba vyřešit, byla otázka, zda předmětná Deklarace porozumění je smlouvou, která obsahuje projevy vůle jejích stran směřující ke vzniku konkrétních práv a povinností. Soud prvního stupně správně v této souvislosti poukázal na to, že strany této dohody měly postavení rovnoprávných subjektů, nešlo mezi nimi o vztah podřízenosti a nadřízenosti ani o vztahy v rámci jejich podnikatelské činnosti. Odvolací soud pak dále zdůrazňuje, že podle jeho názoru uvedená smlouva neobsahuje projev vůle žalovaného směřující ke vzniku konkrétního závazku, což předpokládá ust. § 34 obč. zákona č. 40/1964 Sb. (který byl platný a účinný v době sepsání tohoto dokumentu).

Tedy ani závazku, kdy povinnost k jeho splnění by bylo uložit žalovanému soudním rozhodnutím. S tímto závěrem koresponduje i okolnost, že za nesplnění závazků uvedených v Deklaraci si strany sjednaly pouze jakousi morální sankci ve formě zveřejnění porušení těchto závazků formou inzerátu v médiích. Pokud žalobce poukazoval na to, že Nejvyšší soud ČR považoval žalobní petit za určitý, je potřeba připomenout, že Nejvyšší soud ČR se zabýval toliko procesní otázkou, zda žaloba je projednatelná nebo zda je postížena vadami, které by bránily pokračování v řízení. Rozhodně se v rámci dovolacího řízení nezabýval věcí samou, tedy obsahem tvrzeného závazku z hlediska hmotného práva ani tím, zda tvrzený závazek skutečně existuje (zda žalovaný projevil vůli k jeho vzniku). Lze tedy uzavřít, že předmětná Deklarace porozumění ani přílohy k tomuto dokumentu projev vůle žalovaného směřující ke vzniku konkrétního závazku neobsahuje. Žalobce ani jiný subjekt proto soudní cestou jeho splnění nemůže dosáhnout. S ohledem na tento závěr se pak odvolací soud nezabýval dalšími odvolacími námitkami.

Ze všech uvedených důvodů a dále proto, že soud prvního stupně nepochybil ani ve výroku o nákladech řízení a že řízení před ním nebylo postíženo žádnou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, případně vadou zmatečností, shledal odvolací soud napadený rozsudek věcně správným a jako takový jej podle § 219 o.s.ř. v části dotčené odvoláním potvrdil.

V odvolacím řízení žalobce neuspěl, a proto byl podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. zavázán zaplatit procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů tohoto řízení v plné výši, tedy v částce 4.356 Kč, která sestává z odměny za zastoupení za 2 úkony právní služby po 1.500 Kč, náhrady hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč a 21% daně z přidané hodnoty ve výši 756 Kč.

POUČENÍ: Proti tomuto rozsudku může účastník podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu ČR do **dvou měsíců** od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u Okresního soudu ve Frýdku - Místku, a to v případech uvedených v ust. § 237 obč. soudního řádu.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Ostravě dne 22. září 2014

Za správnost vyhotovení:
Eva Gergišáková

JUDr. Jarmila Kolářová v.r.
předsedkyně senátu